

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Ματθ. 10, 32-33, 37-38 καί 19, 27-30)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας)

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Πῆραν στά σοβαρά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ

Τήν σημερινή Κυριακή, τήν ὀνομάζουμε: «Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων». Στήν πραγματικότητα ὅμως, ἡ ἑορτή αὐτή εἶναι ἑορτή ὄχι ὅλων τῶν Ἁγίων ἀλλά μόνο τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Ἐπιτελοῦμε δηλαδή τή μνήμη ὅλων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων γνωστῶν καί ἀγνώστων.

Ἀλλά γιατί τιμᾶμε ἰδιαίτερα ὅλους τους Ἁγίους Μάρτυρες;

Ἐνθυμεῖσθε ἀπό τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο, τί εἶπε ὁ Χριστός στούς μαθητές Του ὅταν τούς ἔστειλε στό κήρυγμα;

«Θά πᾶτε», τούς εἶπε, «νά γίνετε μάρτυρες τῆς ἀναστάσεώς Μου. Καί κηρύττοντας τήν ἀνάστασή Μου νά ἔχετε τήν πεποίθηση, τήν βεβαιότητα, τήν αἴσθηση ὅτι εἴσαστε μάρτυρες. Σέ ποιόν μάρτυρες; Σέ ἕνα δικαστήριο. Ποιό εἶναι αὐτό τό δικαστήριο; Τῆς συνειδήσεως τῆς δικῆς σας καί τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἀκούγοντας τά λόγια σας καί βλέποντας τά ἔργα σας, τό δικαστήριο αὐτό πού λέγεται συνείδηση, ἡ δική σας καί τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πρέπει νά πείθεται ὅτι ἄδικα σταυρώθηκα καί πρέπει νά πείθεται ὅτι ἀληθινά ἀναστήθηκα ἀπό τούς νεκρούς».

Θά πεῖτε, πολύ δύσκολο καθῆκον ἔβαλε ὁ Χριστός στούς μαθητές Του, τούς πρώτους, τούς δώδεκα, καί ὅλους τούς μετέπειτα. Ἀλλά οἱ Ἅγιοι, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Μάρτυρες καί οἱ σωστοί χριστιανοί, κατάλαβαν τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ καλά.

Τί σημαίνει αὐτό; Κατάλαβαν καλά ὅτι: Ἔχω ὑποχρέωση νά μαρτυρῶ στόν κόσμο, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν. Καί ὅτι εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεός. Καί ἔχω ἀκόμα ὑποχρέωση, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, νά Τόν ἀγαπάω «ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐξ ὅλης διανοίας καί ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς μου. Καί νά Τόν ἀγαπάω πῶς πολύ ἀπό τόν ἑαυτό μου»

Δηλαδή; Άγαπάω τόν Θεό μέ ὅλη μου τήν καρδιά, τήν διάνοια, καί περισσότερο ἀπό τόν ἑαυτό μου, σημαίνει πώς δέν εἶναι δυνατόν νά προτιμᾶω ἕνα δάχτυλο, περισσότερο ἀπό τόν Θεό. Δέν εἶναι δυνατόν νά προτιμᾶω ἕνα χέρι, ἀπό τόν Θεό. Δέν εἶναι δυνατόν νά προτιμᾶω κάποιο μέλος τοῦ σώματός μου, ἀπό τόν Θεό. Ὅποιο καί ἄν εἶναι αὐτό τό μέλος, δέν εἶναι δυνατόν νά τό προτιμᾶω, ἀπό τόν Θεό. Εἶμαι ὑποχρεωμένος καί μέ τό στόμα μου καί μέ τό σῶμα μου καί μέ τά χέρια μου καί μέ τά πόδια μου καί μέ ὅλο τόν ἑαυτό μου καί μέ τό μυαλό μου, νά κηρύττω τήν παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ καί τό ἔλεος καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ἅγιοι ἔζησαν αὐτή τήν ὑπέροχη μαρτυρία. Γι' αὐτό ἀκριβῶς, ὅταν τούς ἄκουγαν οἱ ἄνθρωποι, καταλάβαιναν ὅτι μέσα στό στόμα τους καί στήν καρδιά τους καί στά ἔργα τους καί στίς ἐνέργειές τους ὑπάρχει ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Καί γι' αὐτό ἐπίστευαν.

2. Ὁ δρόμος πρός τήν πίστη

Ἀλλά κάποτε φτάνει ὁ ἄνθρωπος σέ ἕνα πολύ κρίσιμο σημεῖο.

Ὅταν βέβαια δέν μᾶς λείπει τίποτε καί πηγαίνουμε καμιά φορά γιά λίγα λεπτά στήν ἐκκλησία, μέ τήν ἄνεσή μας, τότε πού εἶναι γιορτές καί πανηγύρια, αὐτός ὁ χριστιανισμός εἶναι εὐκόλος. «Πάω καί ἐγώ, πάω καί ἐγώ» λένε οἱ πió πολλοί. Ἀλλά ὅταν ἀρχίσει ἡ δυσκολία, ὅταν χρειαστεῖ νά θυσιάσεις γιά τόν Χριστό, τό δάχτυλο, τό χέρι, τό πόδι, κάτι ἄλλο, σηκώνεσαι καί φεύγεις. Ποιός φεύγει; Ἐγώ, πού δέν ἀγάπησα τόν Χριστό, ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καί τῆς δυνάμεώς μου. Καί δέν πίστεψα σωστά στήν ἀνάστασή του. Γιατί μή πιστεύοντας σωστά, δέν μπορῶ νά εἶμαι μάρτυρας τῆς ἀναστάσεώς Του.

Δηλαδή τότε εἶμαι φύλλο, «ὑπό ἀνέμου σαλευόμενον». Ἐνα κιτρινωμένο φύλλο πού κινδυνεύει νά φύγει ἀπό τό δέντρο καί νά πέσει. Ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ πνευματικά ἀδύνατος ἄνθρωπος, πάνω στό δέντρο τῆς ἐκκλησίας. Κινδυνεύει κάποια στιγμή νά τόν πάρει ὁ «ἀέρας».

Καί τί χρειάζεται; Νά δεθεῖ γερά μέ τήν ἐκκλησία.

Πῶς θά δεθεῖ;

Ἄς δοῦμε πρῶτα τήν προσευχή τοῦ ὀλιγόπιστου ἀνθρώπου:

«Χριστέ μου, Χριστέ μου, αὐτά πού εἶπαν οἱ Ἀπόστολοι εἶναι ἀλήθεια; Ξέρω,

πώς δέν τελειώνουν τά πάντα έδῶ, μέ τόν θάνατο. Άλλά αὐτά πού εἶπες καί πού εἶπαν οἱ μαθητές Σου, εἶναι ἀλήθεια; Ποιός μοῦ τό βεβαιώνει;»

Καί συμβαίνει ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ὅλη του τήν ζωή νά παρακαλεῖ τόν Χριστό καί νά Τόν ἱκετεύει.

Άλλά ξέρετε; Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος παρακαλεῖ τόν Χριστό, ὁ Χριστός ἔχει ἕνα ἀπέραντο θησαυρό, πού τόν ἐκχύνει μέσα στίς καρδιές τῶν ἱκετῶν του, κατά τρόπο πού δέν τόν καταλαβαίνει κανείς. Καί αὐτός ὁ θησαυρός εἶναι: «ὁ θησαυρός τῶν Ἀγαθῶν καί Ζωῆς Χορηγός». Εἶναι τό Πανάγιο Πνεῦμα τό ὁποῖο ὅταν ἔλθει στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τί κάνει; Ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ Χριστός: «μαρτυρεῖ περί ἐμοῦ» θά σᾶς δώσει μαρτυρία, γιά τό τί εἶμαι Ἐγώ. Καί θά σᾶς ὁδηγήσει σέ ὅλη τήν ἀλήθεια.

Καί ἀπό ἐκεῖ καί πέρα τί γίνεται;

Ἐπειδή καταλαβαίνει πιά ὁ ἄνθρωπος τί εἶναι ὁ Χριστός, δέν τόν ἀρνεῖται, οὔτε νά τοῦ κόψεις τό δάχτυλο, οὔτε νά τοῦ κόψεις τό χέρι, οὔτε τό κεφάλι νά τοῦ κόψεις.

Καί καταλαβαίνουμε ὅτι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν πιά ἀληθινά στόν Χριστό.

Ἀπό τί τό καταλαβαίνομε;

Κάθεσαι ἐσύ νά σοῦ κόψουν τό κεφάλι σου γιά κάποιον πού δέν τόν πιστεύεις;

Ποτέ!

Οἱ ἅγιοι ὅμως θυσίασαν τό δάχτυλο, τό χέρι, τό πόδι, τό κεφάλι, ὁλόκληρη τήν ζωή τους. Καί τήν ὥρα πού πρόσφεραν αὐτή τή θυσία τους, ἐγένοντο τεράστια θαύματα.

Παράδειγμα:

Γύρω στά 1800, σκότωσαν οἱ Τοῦρκοι στήν Κωνσταντινούπολη τόν Ἅγιο Ὅσιομάρτυρα Ἀγαθάγγελο γιάτί δέν ἀρνήθηκε τόν Χριστό. Καί μετά τόν πέταξαν στόν δρόμο, γιά νά τόν φᾶνε τά σκυλιά. Ἀλλά ἀπό τήν στιγμή πού πετάχτηκε στόν δρόμο, ἄρχισε νά μοσχοβολάει, ὅπως μοσχοβολᾶνε τά Ἅγια λείψανα. Οὔτε σκυλί τόν πλησίασε, οὔτε ὄρνιο. Τό θαῦμα τό εἶδαν ὅλοι. Οἱ χριστιανοί ἔκαναν τόν σταυρό τους καί δόξαζαν Ἐκεῖνον πού σκορπίζει στούς δούλους του τήν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλά καί οἱ Τοῦρκοι ἀνοιγαν διάπλατα τά μάτια τους καί ἔβλεπαν τό θαῦμα. Καί τί ἔκαναν; Πῆραν τό λείψανο τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀγαθαγγέλου καί τό πέταξαν σέ ἕνα βοῦρκο. Ὅμως ἀντί νά σκεπάσει ὁ βοῦρκος τήν εὐωδία, σκέπασε ἡ εὐωδία τοῦ ἱεροῦ

λειψάνου ὅλη τήν δυσωδία τοῦ βούρκου. Μοσχοβολοῦσε ὀλόκληρη ἡ περιοχή. Καί ἔμεινε ἐκεῖ μιά ἑβδομάδα ἄφθαρτο, εὐωδιάζον. Τότε κατησχυμένοι οἱ Τοῦρκοι ἐπέτρεψαν στούς χριστιανούς νά τό πάρουν καί νά τό κηδέψουν ἐκκλησιαστικά, ὅπως ἐπεβάλετο.

3. Τό σημάδι τῆς ἀληθινῆς πίστεως

Τί ἔκανε ὁ Χριστός σ' αὐτή τήν περίπτωση;

Ἔδωσε μαρτυρία ὁ μάρτυράς Του γι' Αὐτόν;

Ἔδωσε καί Αὐτός τήν δική Του μαρτυρία γιά τόν νεομάρτυρα!

Τό ἴδιο γίνεται κάθε φορά πού ἕνας ἄνθρωπος παίρνει τήν ἀπόφαση νά πεῖ: «Ἀγαπάω τόν Χριστό, περισσότερο ἀπό τό δάχτυλό μου, περισσότερο ἀπό τό μάτι μου, περισσότερο ἀπό τίς ὑπαγορεύσεις καί τίς κινήσεις τῆς καρδιάς μου. Περισσότερο ἀπό τό κεφάλι μου καί ἀπό τό μυαλό μου. Καί περισσότερο ἀπό τόν κόσμο ὅλο».

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Ἄν ἐμεῖς, ἀκούγοντας ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, γιά τόν Χριστό καί γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, δέχθηκε νά τοῦ κόψουν τό δάχτυλο, τόν κάνουμε εἰκόνα μέσα στήν συνείδησή μας, ὁ Χριστός, γιά τόν ὁποῖο θυσίασαν οἱ μάρτυρες ὀλόκληρο τόν ἑαυτό τους καί ὀλόκληρη τήν ζωή τους, πόσο πρέπει νά τούς τιμᾷ;»

Τί λέμε στό τροπάριο τῆς σημερινῆς ἑορτῆς;

«Τάς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, ἅς ὑπέρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε· καί πάσας ἡμῶν τάς ὀδύνας ἴσασαι, φιλάνθρωπε δεόμεθα»

Ἄς παρακαλέσουμε τούς ἁγίους Μάρτυρες: «Ἅγιοι Μάρτυρες πρεσβεύσατε ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. Καί ἀξιώσατε καί ἐμᾶς, νά ἀποκτήσουμε τήν ἀγάπη σας, τήν χάρη σας, τήν πίστη σας, τήν δύναμή σας, τήν ἀποφασιστικότητά σας, νά προτιμᾶμε τόν Χριστό καί τήν πίστη στόν Χριστό, ἀπό τό δάχτυλό μας, ἀπό τήν σκέψη, τήν μάταιη σκέψη τοῦ ἐγκεφάλου μας, ἀπό τήν μάταιη ἐπιθυμία τῆς καρδιάς μας, ἀπό τό πόδι μας, ἀπό τό χέρι μας, ἀπό τό κεφάλι μας, ἀπό ὀλόκληρο τόν ἑαυτό μας».

Τότε, γινόμαστε πραγματικοί καί γνήσιοι μαθητές τοῦ Χριστοῦ.

Όλες οι τελετές της Εκκλησίας μας είναι αναγκαίες και ωφέλιμες. Ωραίες είναι οι λιτανείες και όμορφη ή εκκλησιαστική ακολουθία με τούς καλλίφωνους ψάλτες και τά ώραία κηρύγματα.

Άλλά τό άν ή πίστη εἶναι ἀληθινή φαίνεται όταν ό άνθρωπος δέχεται νά κοπεῖ από ἐπάνω του τό «δάχτυλό» του· και περισσότερο από τό δάχτυλο του τό πάθος του, πού εἶναι δεμένο μέ τό δάχτυλό του, μέ τό χέρι του, μέ τό πόδι του, μέ τό κεφάλι του.

Εἶθε διά τῶν πρεσβειῶν και τῆς χάριτος τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, νά γίνουμε μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.-